

[Albrechtsen]

som også kan suppleres med garantierklæringer osv., hvis det findes hensigtsmæssigt og fremmede for sikkerheden, og derfor må det nødvendigvis i sin form være et første ensidigt skridt på den måde forstået, men også et skridt, der skal lægge op til, at man fortsætter arbejdet med f.eks. at etablere atomvåbenfri zoner andre steder i Europa, i Balkanområdet, eventuelt ned gennem Europa og i det hele taget med det langsigtede perspektiv, som jeg da også kan være enig med hr. Arentoft i, nemlig at få en helt atomvåbenfri verden.

Med hensyn til en anden ting, som blev rejst: spørgsmålet om NATO-strategien og spørgsmålet om, hvordan dette her vil indvirke på NATO-strategien, da står det jo klart i bilagsmaterialet præciseret – og hr. Bjørn Elmquist nævnte det også, tror jeg – at dette her vil ændre NATOs atomstrategi for så vidt angår det nordeuropæiske område eller i hvert fald nordregionen, således at denne strategi i dette område ikke længere bygger på anvendelsen af atomvåben. Det er, hvad der helt konkret vil skulle ske i forhold til NATO, og det synes jeg nok der kan være grund til at understrege.

En sidste detalje, som også er fremført, og som jeg vil slutte med at kommentere, for at det også i denne sammenhæng skal være sagt – det blev også nævnt af hr. Stinus – er, at disse ting er blevet så meget desto mere påkrævede, fordi vi har kunnet konstatere, at de doktriner, som den amerikanske hær agter at kæmpe efter, hvis der bliver krig i dette område, indebærer en integreret og tidlig anvendelse af såvel kemiske og atomare som konventionelle styrker, et forhold, som yderligere understreger behovet for, at vi hurtigt kommer i gang med at sikre, at Danmark ikke bliver involveret i anvendelsen af disse aggressive amerikanske doktriner.

Kofod-Svendsen (KrF):

Kristeligt folkeparti er generelt tilhænger af atomvåbenfri zoner rundt omkring i verden, men finder ikke, at spørgsmålet om sådanne zoner i Norden eller andre dele af Europa, specielt Centraleuropa, kan behandles isoleret fra de generelle afspændings- og nedrustningsbestræbelser. En Øst-Vest aftale om sådanne zoner forudsætter med andre ord, at Europas særlige sikkerhedsproblemer

løses på en måde, der er tilfredsstillende for europæerne, og som samtidig bringer Øst-Vest forholdet i almindelighed ind i en politisk mere stabil udvikling.

En atomvåbenfri zone i Norden, som ikke er en del af en bredere europæisk sikkerhedsordning, vil med andre ord efter vor opfattelse næppe have andet end symbolsk værdi. Den vil ikke løse de underliggende politiske og sikkerhedsmæssige problemer i Norden, men vil efter alt at dømme ensidigt være til Warszawapagtlandenes fordel og vil underminere alliancesolidariteten i NATO. Den vil tillige bryde med det grundlæggende NATO-princip, at NATOs europæiske del strategisk set er en enhed.

Danmarks og Norges atomvåbenpolitik: ingen atomvåben på vore områder i fredstid, har i praksis gjort Norden til en atomvåbenfri zone, hvis man dér ser bort fra de sovjetiske atomvåben, og til et politisk og militært lavspændingsområde, men vore to lande er naturligvis fuldt integrerede i NATOs forsvarsstrategi, hvor atomvåben indgår som et element. Jeg vil gerne tilføje, at vi ønsker, at atomvåbentærsklen hæves ved at reducere afhængigheden af a-våben.

Allerede af disse grunder finder jeg, at det hverken er ønskeligt eller rimeligt, at vi i Danmark og Norge isoleret pålægger os selv yderligere begrænsninger i vore muligheder for at disponere, som vi finder rigtigt i en krisesituation. Den danske og norske atomvåbenpolitik er bevidst tvetydig, idet vi med denne politik dels har villet yde et konkret bidrag til afspændingen i Nordeuropa, dels har villet vanskeliggøre Warszawapagten beregning af styrkeforholdet på NATOs nordflanke i en krisesituation. Det sidste er fra vores side et centralt element i afskrækkelsesstrategien. Modparten skal holdes i størst mulig uvished med hensyn til vore dispositioner i en krisesituation. Derved vanskeliggøres modpartens beregning af egne risici, hvilket i sig selv kan virke konfliktforebyggende. Denne politik har vist sin værdi gennem mere end 20 år, hvorfor jeg ikke finder grund til at ændre den.

En atomvåbenfri zone i Norden måtte i givet fald, hvis den skulle have et reelt sikkerhedspolitisk indhold, omfatte Østersøen samt dele af det vestlige Sovjet, herunder Kolahalvøen og de kort- og mellemdistance-